

Milí přátelé,
pokračuje čas pandemie a karanténních opatření. To, co v trvající tísní nejvíce potřebujeme a co nám nejvíce schází, je mezilidský kontakt. Chceme vás povzbudit, abyste mysleli na své milé, využívali telefonů i jiných způsobů, jak spolu být alespoň na dálku.

Velikonoční svátky pro nás vždy byly znamením naděje, která se nečekaně probouzí uprostřed největší temnoty. Zkusme je tak prožít navzdory – nebo právě pro obtížnou situaci, ve které se nacházíme.

Slavení bohoslužeb je momentálně povoleno, ale omezeno na 10 procent kapacity míst k sezení. Moravečský kostel, za který jsme v této době o to vděčnější, tedy nabízí 20 míst pro účastníky bohoslužeb. Přijďte! S oteplujícím se počasím budeme nabízet i poslech vně kostela. Už jako samozřejmé vnímáme radiový i internetový přenos na adrese: <https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

Vzdálené přenosy samozřejmě pokulhávají za živým setkáním. Velmi se to ukazuje také v otázce slavení Večeře Páně, které k velikonočním svátkům tradičně patří. Budeme slavit? Nevyloučíme tím ty, kteří budou daleko? Staršovstvo sboru v Moravci se tím zabývalo a chce nabídnout několik cest:

1) Večeře Páně se při bohoslužbách v kruhu přítomných slavit bude, je to možné i za dodržení protiepidemických opatření 2) Pokud zůstáváte doma, můžete slavit Večeři Páně v domácím kruhu. Farářův vzdálený hlas při tom můžete sledovat a nechat se jím vést. Mějte připravený chléb a víno. 3) Pokud jste sami, zkuste najít a požádat někoho, kdo v čase bohoslužeb bude s vámi a s kým si chléb a kalich vzájemně podáte. 4) Hygienická nařízení oproti loňskému roku umožňují, aby farář při zachování opatření navštěvoval lidi, kteří o to požádají. Dejte vědět, přijede za vámi i s chlebem a kalichem (nebo bez chleba a kalicha, dle domluvy).

Prosíme také, abyste mysleli i na sbírky a finanční podporu sboru. Děkujeme všem, kteří se podílejí na tom, aby dílo mohlo být konáno. Velikou pomocí jsou pravidelné měsíční platební příkazy, byť na nevysoké částky. Informace k aktuálním sbírkám a hospodaření sboru najdete na webu sboru.

Setkání a přenosy o velikonočních svátcích

1.4.	Zelený čtvrtek	Čtení pašijí od 20:00
2.4.	Velký pátek	Bohoslužby s Večeří Páně v 18:00
4.4.	Velikonoční neděle	Bohoslužby s Večeří Páně v 9.30

Další bohoslužby (s respektem vůči platným opatřením) se konají pravidelně každou neděli od 9:30. Všichni jste zváni!

Kontakt: Daniel Matějka, farář. Moravec 35, 39301, Pelhřimov. Tel: 777258831.

web: <http://moravec.evangelnet.cz/> email: moravec@evangelnet.cz

najdete nás nově i na Facebooku: <https://www.facebook.com/kostelmoravec>

číslo bankovního účtu: 2001768838 / 2010

Velikonoční list

evangelického sboru v Moravci, březen a duben 2021

Lukáš 23,55-24,6 „Ženy, které šly s Ježíšem z Galileje, šly za ním; viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle přikázání sváteční klid. Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. Nalezly však kámen od hrobu odvalený. Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. Zachvátil je strach a sklonily se tváří k zemi. Ale oni jim řekli: "Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji,"

Vonné masti a oleje. Když člověk čte velikonoční evangelium už od zprávy o Ježíšově pohřbu, objeví se tam hned vonné látky hned dvakrát. Nejdříve je ženy připravují, potom jsou ty masti vlastně důvodem, proč se ženy vydávají ke hrobu. Zvláštní.

Moje první myšlenka byla: kolikrát chceme zakonzervovat, uchovat to, co bylo! Nebo udělat vše proto, aby to, co máme, aspoň to málo co máme, aby vydrželo co nejdéle. Po roce s Covidem-19 nám často nezbyvá než vzpomínat. Tak ve svých myslích hýčkáme vzpomínky na věci minulé ve snaze aspoň trochu uchovat ty staré dobré časy. (Jiná otázka je, jestli ten „starý dobrý svět“, na který dnes mnozí vzpomínají, jestli někdy skutečně existoval. To ovšem nebrání našim touhám ho konzervovat.)

Touha uchovat věci minulé může mít svou nezdravou polohu. Ale bylo by asi nefér tohle podsouvat ženám, co jdou ke hrobu. Totiž když se řekne vonné masti a oleje, myslíme na balzamování, mumie nebo státníky, jejichž tělesné schránky se kdosi pokouší udržet co nejdéle dobře vypadající. Tohle se ale v Izraeli nedělalo. V Izraeli se nemumifikovalo. Ošetřit tělo zemřelého mastmi bylo bráno prostě jako dobrý skutek, poslední smutná laskavost, kterou můžete vykonat pro toho, koho jste ztratili. Asi v tom není snaha něco uměle udržet co nejdéle. Židé v tomhle bývali při zemi. Šlo více o to se v rámci možností dobře rozloučit. Oproti učedníkům, kteří už tou dobou prchají kamsi pryč, ty ženy se nakonec snaží udělat aspoň to málo, co se udělat může a má.

...

V celém vyprávění je nápadné to, v jakém spěchu se vše odehrávalo. V pátek večer stihli Ježíšovo tělo vzít z kříže. Josef z Arimatie, který se pohřbu ujal, stihl dodat

plátna a uložit Ježíše do hrobu. Ale víc nic. Přišla sobota, kdy měly ustát všechny práce. Ale nějak se to celé nedodělalo, ten pohřeb jako by v tom spěchu nebyl hotový, a tak ženy v neděli brzo ráno jdou, aby dokončili, co se v pátek nestihlo.

Vede mě to k úvaze, co všechno jsme kdy v našem životním spěchu nestihli. Můžeme se ptát, co všechno jsme nestihli, než přišel koronavirus a karanténní opatření. Doženeme to ještě někdy? Doděláme to? Můžeme pro sebe vypočítat ty nejobyčejnější akce, co jsme měli naplánované. Já se však neubráním také myšlence na pohřby, co se odehrály jen v malém kroužku lidí a jsou tak (pro ostatní smutné) pořád jaksi nedokončené.

Bílá sobota vyznívá v kontextu dnešních souvislostí trochu jako karanténní opatření. Je to den, kdy nemůžete nic, smíte jenom čekat. Původně to byl den určený pro odpočinek a pro oslavu Hospodina. Ve velikonočním příběhu se stává smutně tichým dnem čekání. Po Velkém pátku jako by nebyla myšlenka na oslavu Hospodina. Je to odpočinek, ale ponurý a vynucený. Jen se čeká. Tedy nečeká se na nic záchranného, jen na to, abychom mohli dodělat ty pohřební rituály, co jsme začali.

Pak bílá sobota skončila. A navzdory tomu, že tu byl čas na uklidnění a přemýšlení, ženy jako by pokračovali v uspěchanosti i zmatku, se kterým to v pátek začalo. Vydávají se brzy ráno ke hrobu, ani nepomyslí na kámen, kterým je hrob zavalen. Že by svůj záměr konzultovali s Josefem z Arimatie, který pohřeb oficiálně pořádal – a který by jim určitě vyhověl a pomohl hrob ještě jednou otevřít – ani zmínka. Prostě se pokračuje v tom úprku, který panoval před sobotní karanténou.

Až ženy přijdou ke hrobu, mají s sebou všechny ty vonné masti a oleje. Dozví se tam, jak se říká, jednu dobrou zprávu, a jednu špatnou zprávu. Ta dobrá: kámen je odvalený, do hrobu se dostanou. Skvělé, zmizel problém, na který vlastně samy pořádně nepomyslely. A teď ta špatná zpráva: Už není koho balzamovat.

Promiňte, ale přijde mi, že to je v první okamžik opravdu špatná zpráva. Představte si – klidně na té přenesené rovině – že chcete něco balzamovat, ale ono není co. Pro ženy to má samozřejmě rovinu mnohem osobnější a smutnější. Loučí se s člověkem, kterého milovali a který pro ně znamenal ohromnou naději. Nebo věřily a poznaly, že on přináší naději pro celý svět. Tak ve svém smutku přišly aspoň s těmi mastmi. Ovšem ono už není koho balzamovat.

Jestli Velký pátek znamenal ztrátu naděje, tak velikonoční ráno nejdříve znamená ztrátu i jen vzpomínky, že nějaká naděje kdy byla.

I když těžko říci, kolik času měly ženy na to si to takhle prožít. Protože ve chvíli při nich stáli dva muži v zářícím rouchu. Ženy padají tváří k zemi. Světlo.

Většinou, když se takhle někomu ukáže anděl, tak jako první řekne: „Nebojte se!“ Teď zrovna ne. Jako by ta bázeň před tím, co se stalo a co si ženy snad pomalu začínají uvědomovat, jako by neměla hned tak zmizet. Ženy stojí, nebo spíš klečí před bázeň budícím tajemstvím.

...

Andělé, začínají svou řeč otázkou. Možná i výčitku by v tom šlo slyšet. „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

Když si to sám pro sebe převedu do otázky: „Kde vlastně já hledám Krista?“ nebo „Kde hledám Boha?“, přejde mi po obličejích takový studený průvan, jestli Krista také nehledám v něčem, co je mrtvé, co se jen snažíme balzamováním udržovat. Jestli se tohle někdy neděje ve studených zdech církevních kostelů.

Věřím, doufám, že ne. Dokud do těch kostelů chodí živí lidé. (A věřím, že zas budou chodit!) Ale ta směrovka, kterou andělé dávají ženám, je naprosto jednoznačná: „Krista hledejte mezi živými!“ To je pokyn, který stojí za to vzít vážně! „Hledat Krista!“ To jednak. A kde? „Jednoznačně mezi živými!“

Až teď, jako by dodatečně, pro jistotu, kdyby nám to nedocházelo, andělé doplní: „Není zde, byl vzkříšen.“

Z určitého úhlu pohledu by teď ty ženy mohly být trochu dotčené, ne-li uražené. Ony jediné neutekly. Mysleli na Ježíše, aby mu prokázaly poslední službu. Vydaly se kvůli němu na cestu brzy ráno. A on si vstane, zmizí kamsi a jim jenom přenechá zprávu skrze své tiskové mluvčí. Aspoň počkat tam na ně mohl. Zasloužily by si to, ty věrné ženy. Stejně jako všichni ti lidé, co poctivě chodí do kostelů, by si o velikonoční neděli zasloužili něco víc, než aby jim jen farář předal informaci o Ježíšově vzkříšení.

Kde je teď vlastně Ježíš? Proč tam na ty ženy nepočkal? Protože, když čteme dál, tak lítá, kde se dá, aby našel všechny ty prchající, ztracené a vystrašené učedníky. Aby zastihnul všechny, kteří jsou v zajetí strachu a beznaděje. Aby zoufajícím ukázal, že láska neprohrála, ani nemůže prohrát. Smrt z Boží moci nemusí být zánik, ale cesta a proměna. Proměna v něco, co nejde spoutat pravidly našeho hmotného světa.

...

Vedl jsem vás dnes už ke vzpomínce na to, co jsme nestihli nebo co jsme ztratili. Nakonec mi přijde, že často stejně skončíme u lidí, které jsme ztratili. Jen na okraj: smrt není jediný způsob, jak můžeme o někoho přijít, na to také pamatujme.

Právě ve chvíli, kdy už není co balzamovat, kdy ztráta se zdá definitivní, tehdy nás velikonoční zvěst zve k důvěře, že to, co se zdá skončené, může z Boží moci jít a žít v proměně podobě dál. Boží život jde dál.

Tak jděte a vyřídte učedníkům, že pokračování přistě...

Pane, je pro nás neuvěřitelné, že by některé věci mohly mít své pokračování. I když asi se budeme divit, v jaké podobě to pokračování bude. Ty jsi pramen života. Prosíme, probouzej ho znovu všude, kde si lidé myslí, že je dokonáno. Amen.